

Núm. de Protocol: 2000069/2016
Núm. de Rotlle: TSJA-0000016/2018

SENTÈNCIA 64-2018

PARTS:

Apel·lant: Sra. I.R.J.

Representant: *Ídem*

Advocada: Sra. S.E.A.

Apel·lat: GOVERN D'ANDORRA

Representant: Sra. I.M.D.M.

Advocada: Sra. C.R.M.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

Magistrats: M. I. Sra. Elsa PUIG MUÑOZ

M. I. Sr. Bernard PLAGNET

Andorra la Vella, vint de juliol de dos mil divuit.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número 2000069/2016.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La sentència de 10 de gener de 2018 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar la demanda interposada per la Sra. I.R.J. contra el GOVERN, en què s'impugnava la resolució de 21 de setembre de 2016, que al seu torn havia desestimat el recurs de reposició formulat contra la resolució d'1 de juny de 2016 del Ministre d'Afers Socials,

Justícia i Interior, en virtut de la qual es va imposar a l'agent una sanció de 15 dies de suspensió de funcions, amb pèrdua de les retribucions corresponents, com a responsable d'una falta greu consistent en proferir manifestacions que atempten contra la imatge del Cos i contra el prestigi i la consideració deguts als òrgans de l'Estat, tipificada a l'article 98.f) de la Llei 8/2004, de 27 de maig, qualificada del Cos de Policia.

2.- La part agent ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència de la Batllia, que es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) La tramitació del procediment sancionador no s'havia de suspendre com a conseqüència de la instrucció d'una causa penal pels mateixos fets, ja que ambdós procediments persegueixen finalitats diferents, de manera que es podien tramitar simultàniament. A més, el Govern va desistir de l'acció penal, cosa que va motivar el sobreseïment de la causa.

b) Les resolucions d'iniciació de l'expedient disciplinari i de suspensió del mateix mentre es tramités la causa penal no van ser notificades degudament, ja que la interessada no va signar cap document, per la qual cosa la infracció havia prescrit.

c) No s'ha comès la infracció de l'article 98.f) de la Llei qualificada del Cos de Policia, ja que l'agent es va limitar a signar un article d'opinió en un periòdic, i aquesta actuació es troba emparada pel dret a la llibertat d'expressió. L'opinió manifestada no era injuriosa ni atemptava contra la dignitat dels funcionaris ni contra el prestigi i la consideració deguts als òrgans de l'Estat.

3.- La representació del GOVERN s'ha oposat al recurs i ha sol·licitat que es confirmi íntegrament la sentència apel·lada, que considera plenament ajustada a dret i als fins que legitimen l'actuació administrativa.

4.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La sentència apel·lada ha confirmat les resolucions administratives d'1 de juny i 21 de setembre de 2016, en virtut de les quals es va imposar a l'agent una sanció de 15 dies de suspensió de funcions, amb pèrdua de les retribucions corresponents, com a responsable d'una falta greu consistent en proferir manifestacions que atempten contra la imatge del Cos i contra el prestigi i la consideració deguts als òrgans de l'Estat,

tipificada a l'article 98.f) de la Llei 8/2004, de 27 de maig, qualificada del Cos de Policia.

La sanció porta causa de la publicació en un mitjà de comunicació diari d'un article d'opinió subscrit per la recurrent, en què feia constar de forma expressa la seva condició d'agent de policia, i que incloïa diverses manifestacions que l'Administració va considerar ofensives i contràries al degut respecte i consideració envers les institucions.

Tercer.- Per raons de sistemàtica, procedeix examinar en primer lloc les al·legacions que es refereixen a la vàlida tramitació de l'expedient disciplinari.

La recurrent considera que les resolucions que van acordar l'inici del procediment i la seva suspensió mentre es tramitava una causa penal pels mateixos fets no li van ser notificades en la deguda forma, i que, per aquest fet, la infracció greu que se li atribueix hauria prescrit.

Com posa de relleu la sentència apel·lada, no hi ha cap dubte que la interessada va tenir coneixement d'aquelles resolucions, ja que, com diu la pròpia demanda (foli 5 de les actuacions), "efectivament, només se li van lliurar els documents sense més". En realitat, la discussió se centra en el fet de que l'agent no va signar el justificant de recepció, cosa que, en la seva opinió, hauria fet necessària la intervenció de dos testimonis, per aplicació del Codi de relacions laborals.

Segons resulta de les actuacions (foli 53), el Director adjunt del Cos de Policia va signar una certificació, que acredita que la recurrent va rebre una còpia dels acords d'inici i de suspensió del procediment, però no va voler signar el justificant de recepció. D'altra banda, com ja s'ha dit, la pròpia interessada admet haver rebut aquestes còpies.

En aquestes condicions, s'ha de concloure que la notificació es va dur a terme en la deguda forma i que es va donar compliment adequat a l'article 104.4 de la Llei qualificada del Cos de Policia. L'Administració va facilitar a la interessada còpia d'ambdues resolucions i la negativa a signar el justificant de recepció no impedeix que es produeixin els efectes propis de la notificació, ja que l'actitud obstruccionista del receptor no pot desvirtuar la validesa de l'acte de comunicació.

Així ho va declarar ja l'aute d'aquesta Sala núm. 10-2004, de 17 de novembre, segons el qual:

"I la circumstància de que l'empleada de la gestoria refusés signar la notificació i quedar-se amb allò notificat no elimina els efectes de l'acte, que són els propis d'una notificació".

En conseqüència, procedeix desestimar aquest motiu d'impugnació.

Quart.- La recurrent defensa també que era improcedent suspendre el tràmit de l'expedient disciplinari durant la substanciació de la causa penal que es va seguir pels mateixos fets, ja que ambdós procediments persegueixen finalitats diferents, de manera que es podien tramitar simultàniament.

La necessitat de suspendre el procediment disciplinari deriva indiscutiblement de l'article 111 de la Llei qualificada del Cos de Policia, segons el qual:

“La iniciació d'un procediment penal contra un membre del Cos de Policia no impedeix la tramitació d'un expedient disciplinari pels mateixos fets, si escau. No obstant això, la resolució definitiva de l'expedient només es pot produir quan la sentència dictada en l'àmbit penal sigui ferma, vinculant a l'Administració la declaració de fets provats...”

En conseqüència, des del moment en què s'estava tramitant una causa penal pels mateixos fets que eren objecte del procediment disciplinari, l'esmentat article obligava a suspendre la resolució de l'expedient, especialment en aquest cas, en que també s'imputava a la recurrent una falta molt greu de l'article 97.e) de la Llei 8/2004, consistent en realitzar *“qualsevol conducta o actuació constitutiva d'infracció penal dolosa”*. Atès que l'expedient disciplinari tenia per objecte, inicialment, la comissió d'un il·lícit penal, era imprescindible esperar a la resolució prèvia dels tribunals penals.

El fet que, posteriorment, es desistís de l'acció penal i s'acordés el sobreseïment de la causa, no desvirtua que la suspensió de l'expedient disciplinari fos ajustada a dret en el moment en què es va acordar, atesa l'existència llavors de dos procediments –penal i disciplinari- basats en els mateixos fets.

Cinquè.- Quant a la tipificació de la infracció, s'han de confirmar íntegrament els raonaments de la sentència apel·lada, la qual transcriu extensament diverses parts de l'article d'opinió subscrit per la recurrent, que no és necessari reproduir aquí.

Resulta evident que manifestacions tals com que *“el nostre Govern hauria de ser així, de confiança ... No una colla de tecnòcrates sense escrúpols afins al millor postor, mentiders i cràpules que s'aprofiten del poble que pateix”*, o bé *“i de quelcom que, com ja he dit a l'inici, vostès van ben mancats: vergonya i decència”* excedeixen de la mera crítica, són clarament denigrants i infamatòries i resulten incompatibles amb el capteniment que resulta exigible en un agent del Cos de Policia, que es troba obligat a respectar el principi de neutralitat política (article 5.1.2.a de la Llei 8/2004) i està subjecte als de jerarquia i subordinació amb una especial intensitat, com a membre d'una institució armada (articles 3.3 i 5.1.2.c de la mateixa Llei).

A més, la interessada va fer constar explícitament la seva condició d'agent de policia i va utilitzar com a tribuna un mitjà de comunicació social, amb l'evident repercussió que això comporta.

En conseqüència, no ofereix dubte que les manifestacions de la recurrent van atemptar contra el prestigi i la consideració deguts als òrgans de l'Estat, de manera que constitueixen la infracció greu de l'article 98.f) de la Llei qualificada del Cos de Policia.

Per tot això, procedeix desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació i confirmar la sentència impugnada en els seus propis termes.

Sisè.- No s'aprecia una especial temeritat o mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la Sra. I.R.J. contra la sentència dictada el 10 de gener de 2018 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma íntegrament.

Segon.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades en aquesta instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.